

RÉGI KÍNAI KÉPECSKÉK

LI és I

Írta: Dr. A.G. Vreede

Fordította: Reicher László

A "St. Michael's News" 1950. júliusi számában megjelent írás alapján

Li Hu, a bölcs, ott ült tanítványai körében, a lótusztavon lévő porcelán pavilonban. Mindannyiuk elméje és szíve nyugalomban volt és a csend egybehangozta őket Hu lelkének erőteljes rezgéseivel. Igazán szép kép volt, olyan, amelyet a művészek ragyogó színekkel és szép vonalakkal szoktak kiváló teáscsészékre és értékes tálcákra festeni. Hu nemes aszkéta arcával, ragyogó szemével, szép elefántcsont színű kezével és körülötte odaadó tanítványaival, csendes összpontosítottságban – ebben a nyugodt, zöld porcelántéglákból épített pavilonban, a tükörsima tó közepén. Ez volt a kép.

Legidősebb tanítványa törte meg a csendet:

– Tiszteletre méltó Hu, megmagyaráznád nekünk Li igazi természetét? – kérdezte.

Hu felhúzta szemöldökét, mintha a kérdés végtelen mélységét kémlelné; azután egy mosoly világította meg finoman metszett arcát, amely egyszerre volt jóindulatú, kegyes és majdnem hamiskás is.

– Igen – felelte. – megtehetem, ha előbb ti megmagyarázzátok nekem az I igazi természetét. Mindannyian tudjátok – tette hozzá – hogy Li az I kifejezésének és működésének helyes módja, ezért ha megmagyarázzátok nekem az I természetét, egész könnyű lesz számomra, hogy megmagyarázzam nektek Li értelmét.

– Nekünk úgy tanították – felelte óvatosan a legidősebb tanítvány – hogy az I jel jelenti mindazt, ami van és mind ennek okát, de úgy gondoljuk, hogy ez a magyarázat oly hatalmas, hogy gyakorlatilag értelmetlenné válik.

– Pontosan így van – mondta Hu – most menj tovább, és próbáld velünk jobban megértetni azt, hogy mi is valójában az I.

– Ez nem könnyű – hangzott a válasz – az egyetlen amit látunk, az a tízezerszer tízezerféle dolog, a végtelen permutációk és kombinációk, amelyekről a Ji-Tsing beszél, de ezek minden bizonnyal nem az I, legfeljebb az I-nek egy kis része. Jin és Jang, a nappal és éjjel, a világosság és sötétség állandóan körbeforgó ikerpárja, szükségszerűen szintén része kell legyen az I által kifejezett egésznek úgy, mint minden teremtmény, emberi és nem emberi, minden dolog, a bolygók és a csillagok, a homok és a tengerek vize, a sziklák, minden – és mindennek az Oka.

– Ha azt kérdeztem tőled, hogy mi az ember, és te azt válaszolod: a körmei és a haja, az ébrenléte és az alvása és testének húsa és mindezek oka, igazán azt gondolod, hogy megmagyarázta, hogy mi az ember? Ha könyvet tanulmányozol, a végével kezded, és az elejével végzed?

– Biztos, hogy nem!

– Így, ha megkísérled megmagyarázni, hogy mi az ember valójában, azzal kezded, amit ő, mint befejezett teremtmény hozott létre, amit szenvedésekkel és nehézséggel hozott létre, ami ahogy létre jött, a halál és a születés felé halad; vagy kezdetét, eredetét körvonalazod, és azután megállapítod változásait és végül ezek eredményeit?

– Így teszek.

– Látod, kedves barátom, rossz oldalról indulsz el. Felsoroltad nekem, és természetesen nagyon hiányosan soroltad fel az I működésének eredményeit és az után, hogy a leírást kiegészítsed, hozzátetted: és mindennek az oka. Amikor ti a Természet Könyvében, vagy az Eredetek Könyvében, vagy a Változások és Permutációk Könyvében akartok olvasni, mindig az első jellel fogjátok kezdeni. Ez az első jel mindig az I.

– Nos, Uram, hogy magyaráznád te ezt a szent I jelet?

– Mivel minden dolog kezdete, nem lehet megmagyarázni, de fel lehet fogni. Valójában nem egy ideográf (jel), vagy szótag, vagy egyedülálló betű. Az egy hang, oly hatalmas, erőteljes hang, hogy minden dolgot megremegtetne itt benn, ha a hatalmas sárkányok élő fala nem tartaná vissza. Amikor az első Ős-ok, a legfelsőbb Örökkévaló mindenütt jelenvalóságában megoszlásra határozta el magát, hatalmas szenvedéssel és egyúttal örömmel telt kiáltást hallatott. Szenvetéssel, mivel két részre kellett szakítania magát, és örömmel, mert most mindkét résznek volt társa. Ez a hatalmas kiáltás alapján változtatta mag a Legfelsőbb Örökkévaló mindenütt jelenvalóságot, és ez a hang azóta is visszhangzik azon át, ami most az Örök Itt és Most lett. Senki sem tudja, hogy a Kettősségből melyik fél hallotta először a kiáltást és melyik volt az, aki válaszolt. Ez olyan körforgásszerű mozgást okozott, mint amikor vadul kergetődző kutyák (vagy légies sárkányok, ha így jobban tetszik) állandóan forognak. Megjelent Jin és Jang, és mind lassabban, vagy inkább méltóságtejjesebben kezdett forogni. De az I ennek az első mozgásnak a tengelye, az I a forgó kerék és az I a kerék mozgatója. Az I egy hang.

Énekeld helyes módon és hallani fogod, amint a fejedben visszhangzik. És egy kis gyakorlattal hallani fogod, amint a szívedben visszhangzik, és tulajdonképpen a tested mindazon részében, amelyben akarod, pl. valamely körmödben, vagy a kisujjadban. Mindenesetre vigyáznod kell és nem szabad engedned, hogy az a rettentő hang ellenőrizetlenül rezegjen fizikai testedben, mert különben nagyon bizarr és veszélyes tapasztalataid lesznek. Inkább kísérelj meg a hajnali köd-testedben, vagy az izzó naplemente testedben énekelni. Az igazi I-t kell majd énekelned – nem azt, amit hangoddal énekelsz, hanem azt, amit a saját örök princípiumoddal a saját magán örök itt- és mostodban (jelenedben) énekelsz, ha van ilyen magánterület.

– Ez az elsődleges hang – folytatta Hu – a legfelsőbb mennyben körbe-körbe forogva lassan örvénylődvé jön le, de amint mondtam, rezgő ereje egyszerűen elpusztítaná, elfűjná mindazt a tízezerszer tízezer dolgot, amelyet ismersz. Ezért határozta el a tizenkét nagy sárkány, hogy megmenti ezt az összetett világot itt lent, és tiszteletteljesen ellenálltak az I-nek, vagyis inkább elnyelték azt és alacsonyabb, megváltoztatott oktávban adták vissza.

Az eredeti I világépítő és világrengető hang kell, hogy legyen. Az I, amit a tizenkét sárkány hallat, az inkább olyan, mint egy kórusének, olyan ének, amelyben a hangok színei változnak és összetevődnek. Emlékezték, hogy a szent könyvünkben a jelek különböző színűek, ami egyik értelmében azt jelenti, hogy a tizenkettő közül az egyik a saját I-jét ezen a jelen át éneklí. Ugyanígy van a virágok színével és az emberek temperamentumával is.

Minden ember szívében állandóan, és füllel nem hallhatóan hangzik az I.

Ha igazi hangján és színén éneklíték a földi sártestetekben, a hajnalköd-testetekben, vagy az izzó naplemente-testetekben, éneklésüket mindjárt összhangba kerül a testetlen állapotokban lévő I-vel. Akkor találtátok meg a saját testetek tengelyét. Az esetleg megóv benneteket, vagy kivet a testi állapototokból, hacsak meg nem kéríték a sárkányok egyikét, hogy védelmezzék benneteket. De csak ezen az egy módon fogjátok kitalálni, hogy mi az I: ha be fogtok lépni a jel igazi lényegébe.

Addig, ameddig ezt nem értétek el, én csak szavakból való hidat építhetek nektek a saját tudatlanságotok ürje fölött, és azt mondhatom: az I a mindent átható hang, a nagy ritmus mind a tizenkét sárkány által őrzött teljesség világában, mind a tízezerszer tízezer dolog világában és az összes közbenső világokban.

Ha én most azt kérdezem tőletek: megértettétek-e és ti buzgón, igenlőleg bólogattok rá, akkor tanításom hiábavaló és én örökre hallgatni fogok ilyen magasztos dolgok felől. Ha azt mondjátok: nem, akkor két lehetőség van: vagy félreteszitek az I-t, és akkor ti egyenlően reménytelenek vagytok, vagy némelyetek azt mondja: énekelni fogom, és meditálok és kutatok és vesződöm, amíg a végén felfogok valamit.

Így, fiaim és leányaim, inkább hallgassatok, és ne mondjátok se igent, se nemet, hanem kussatokat a saját bensőtökben lévő szent összhang után.

Nagy csend volt ezután, történéssel teli, jelentőségteljes és erőfeszítéssel, segítséggel teljes áldással teli csend.

Ezután a legidősebb tanítvány ezt mondta:

– Idáig felfogtuk azt, hogy Li igazi természetét nem lehet megérteni az I ismerete nélkül.

Hu ezt válaszolta:

– Igen és nem. Ha veszel egy magot, meg lehet magyarázni, hogyan duzzad ez a mag, pattan fel, növeszt kis gyökereket és leveleket és végül saját fajtájú növényt teremt elő. De hogy honnan jön ez a belső impulzus, miért duzzad meg a mag, pattan fel és növeszt kis gyökereket és leveleket, és miért jelenik meg az a bizonyos növény, nem tudhatja senki sem, aki nem egyesítette magát a kérdéses magnak és fajának I-jével.

– Akkor az I az élet? – szólalt meg valaki a körből.

– I az élet, de végtelenül több, mint az élet, az a víznek, tűznek, valamint a földnek és a levegőnek az élete. Az ugyanúgy az óceán, a felkelő nap, a lenyugvó nap; az égbolt, az a déli nap, a hold; mindez egyben és ezért egyik sem közülük. Abszolút mozgás és ezért mozdulatlanság, abszolút hang és ezért a csend, az abszolút kiterjedés és ezért nem kiterjedés. Az, mindezek egyben és ezért egyik sem közülük. Azt kérdezheted, mi a Li. Ez méltóságteljes ritmus, amelyben az I halad, a szertartás, amelyben a mozdulatlan I lépked, minden „itt és most”-on át. Lépj be ebbe a ritmusba, végy részt ebben a szertartásban és az igazi Li-t fogod használni, és csak ha használod az igazi Li-t, a mennyei etikettet, juthatsz el I megismeréséhez és fordítva.

Hosszú ideig mozdulatlan csendben ültek, még az ujját sem mozdította senki, szempilla se rebbent, amíg a legidősebb tanítvány ezt mondta:

– Köszönjük neked tiszteletre méltó Hu, hogy beszéltél nekünk abc-nk első betűjéről.

Hu mosolygott és nem beszélt tovább.